

Σταυρός και ντουφέκι. Αυτά τα δύο είναι η Ελλάδα

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Τον Οκτώβριο του 1964, ο Ηλίας Βενέζης, ο σπουδαίος λογοτέχνης μας και ακαδημαϊκός, εκφώνησε λόγο στην Ακαδημία Αθηνών με τίτλο «το πάθος των Φιλικών».

Στον επίλογο της ομιλίας του αναφέρθηκε στον θάνατο ή, καλύτερα, στην «οσιακή κοίμηση» του Αλέξανδρου Υψηλάντη, του αθάνατου αρχηγού της Φιλικής Εταιρείας.

Διαβάζω:

«Όταν οι Αυστριακοί αποφυλάκισαν τον πρίγκηπα ήταν πια αργά. Λίγες μέρες μετά την αποφυλάκισή του ο Αλέξανδρος Υψηλάντης πέθανε στην Βιέννη, στις 9 Ιανουαρίου του 1828. Ετοιμοθάνατο τον βρήκε ο συμπολεμιστής του του Ιερού Λόχου, ο Λασάνης. Του έφερε την εφημερίδα του τόπου, τον “Αυστριακόν Παρατηρητήν”.

Δημήτρης Νατσιός

- Τι νέα γράφουν; ρώτησε αργά τον Λασάνη ο πρίγκηψ.
- Ο Καποδίστριας έφθασε στην Μάλτα. Μια φρεγάδα αγγλική τον περιμένει να τον μεταφέρει στην Ελλάδα, του αποκρίθηκε.
- Ας έχει δόξαν ο Θεός, μουρμούρισε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης.

Αρχισε να ψελλίζει το Πάτερ Υμών. Αλλά πριν τελειώσει την προσευχή του, είχε ξεψυχήσει». (Ακαδημία Αθηνών, Πανηγυρικοί Λόγοι Ακαδημαϊκών για την 28η Οκτ. 1940, σελ. 399).

Τι διαβάζουμε εδώ; Το οσιακό τέλος ενός πραγματικού Έλληνα, ενός αληθινού Ορθοδόξου Χριστιανού. Το διαβάζεις και μουρμουρίζεις «την ευχή σου να έχουμε, αρχηγέ», όπως αυθόρμητα λέμε όταν αναχωρούν, για την αιωνιότητα περιώνυμοι για την αρετή και την αγιότητά τους Γέροντες, όπως πρόσφατα ο οσιακής μνήμης Γέροντας Εφραίμ ο Φιλοθεΐτης.

Δοξάζει τον Θεό, όταν ακούει πως ο Καποδίστριας, άλλος φιλόθεος και φιλόπατρις Έλληνας, κατέρχεται να την κυβερνήσει. Συγκινείται. Η εύθραυστη καρδιά του – 7 χρόνια σάπιζε στην φυλακή, στην υγρή και φρικτή ειρκτή του κάστρου Μούνκατς της Αυστροουγγαρίας – δεν αντέχει. Αισθάνεται το τέλος.

Δεν κλαίει, δεν οδύρεται, δεν καταριέται. Όχι. Είναι αητός υψιπέτης, η γενιά του Εικοσιένα. «Για του Χριστού την πίστη την αγία και της Πατρίδος την ελευθερία». Αγιασμένη Επανάσταση, αγιασμένοι και οι πολεμιστές της.

Έκλεισε τα μάτια του, ψιθυρίζοντας το «Πάτερ ημών». Δοξολογώντας τον Θεό για τις ευεργεσίες του στην αιματοκυλισμένη Πατρίδα, παρακαλώντας το έλεός Του για την βασανισμένη ψυχή του. Οι σπουδαίοι, οι γενναίοι, οι υψηλόφρονες, δείχνουν την λεβεντιά τους ενώπιον του θανάτου, όταν τον αντικρίζουν.

Τότε αποκαλύπτεται η μεγαλοσύνη τους, η παλληκαριά, η εμπιστοσύνη στον δικαιοκρίτη Σωτήρα του κόσμου. (Υπάρχουν και σήμερα κάποιοι «μεγαλομάρτυρες» με ανιάτες, βαριές και επώδυνες ασθένειες που “φεύγουν” αλύγιστοι, όρθιοι, αβοήθως. «Ο υπομείνας χρόνιον ασθένειαν αβοήθως ως μάρτυς παραλειφθήσεται» λέει ο άγιος Διάδοχος Φωτικής).

Αυτήν την αγέρωχη και ηρωική στάση μπροστά στον θάνατο, διαβάζουμε στους βίους πολλών αγωνιστών του Γένους.

Στο βιβλίο «Τελευταίες ώρες, τελευταία λόγια των αγωνιστών του '21», του Κ. Παπαδημητρίου, διαβάζουμε για κάποιους επιφανείς της Ιστορίας μας. Ο Ρήγας Φερραίος, πριν εκπνεύσει, από τις σφαίρες των Τούρκων, είπε τα εξής:

«Έτσι πεθαίνουν τα παλληκάρια. Αρκετό σπόρο έσπeira και θα έρθει η ώρα που άλλοι θα θερίσουν». (Το διηγήθηκε Τούρκος στο Βελιγράδι, που υπήρξε δήμιος του Ρήγα, στον γλύπτη Ιω. Κόσσο που έφτιαξε τον ανδριάντα του ήρωα που κοσμεί τον προαύλιο χώρο του Πανεπιστημίου Αθηνών).

Οι τρομεροί Κατσαντωναίοι, που μαρτύρησαν στα χέρια του κτηνώδους Αλή πασά, πέθαναν, έχοντας το όνομα του αγίου Κοσμά του Αιτωλού στα χείλη τους. (Ήταν πνευματικοπαίδια του).

Ο Εμμανουήλ Ξάνθος, που τον ποδοπάτησαν στην Βουλή, το 1852, και τραυματίστηκε, πέθανε στο νοσοκομείο «δεόμενος του Υψίστου να δικάσει ευμενώς τα παραπτώματα αυτού».

Ο Παπαφλέσσας, στο Μανιάκι, θα πει σε όσους δειλόψυχους τον προτρέπουν να κρυφτεί στα βουνά:

– «Καθίστε εδώ να πεθάνουμε σαν αρχαίοι Έλληνες».

Και πέθανε, ο νέος Λεωνίδας, με σπασμένο το γιαταγάνι του....

Ο Καραϊσκάκης, ο φόβος και τρόμος της Τουρκιάς, «έσβησε», παρακαλώντας τους αγωνιστές «να

γλιτώσουν την Αθήνα», δηλαδή την Πατρίδα.

Ο Δημ. Μακρής, ο αρματολός του Ζυγού, ο ήρωας της Εξόδου του Μεσολογγίου, έβαλε την γερόντισσα γυναίκα του, λίγο πριν «κοιμηθεί», να του τραγουδήσει το αναστάσιμο, κλέφτικο μοιρολόι:

«Να ‘μουν πουλί να πέταγα, να πήγαινα τ’ αψήλου,
ν’ αγνάντευα τη Ρούμελη, το έρμο Μεσολόγγι
πώς πολεμά με την Τουρκιά με τέσσερις πασάδες.
Πέφτουν κανόνια στη στεριά και μπόμπες του πελάγου
πέφτουν τα λιανοντούφεκα σαν άμμος, σα χαλάξι.
Και ο Μακρής τους φώναζε και ο Μακρής φωνάζει:
Παιδιά βαστάτε τ’ άρματα και τα βαριά ντουφέκια....».

Το άκουσε και βασίλεψαν τα μάτια του. Αυτός που όταν ο Όθων τον ζήτησε για υπασπιστή του, του απάντησε: «Δεν έμαθα εγώ να τσακάω τ’ μέση μ’».

Ο Κανάρης, ο μπουρλοτιέρης των Αγαρηνών, γέροντας πια, εκοιμήθη λέγοντας σε μια τελευταία συνομιλία, με ξένο ιστορικό, που τον ρώτησε, που οφείλονται τα κατορθώματα του ‘21. Απάντησε ο ήρωας απεικονίζοντας την γενιά μας, του «φάγωμεν, πίωνμεν». «Τότε μεγαλουργούσαν οι καρδιές, τώρα μεγαλουργούν τα χρήματα».

Κατεβάζω από το Εικονοστάσι του Γένους και άλλους. Ο Παύλος Μελάς, ο αητός της Μακεδονίας μας, ψυχορραγούσε λέγοντας: «Τον σταυρό να τον δώσεις στην γυναίκα μου και το τουφέκι του Μίκη και να τους πεις ότι το καθήκον μου έκαμα».

Σταυρός και ντουφέκι. Αυτά τα δύο είναι η Ελλάδα. Πίστη στον Χριστό και την Θεομάνη μας και .. ντουφέκια στους αντίχριστους Κιουταχήδες, τους Ερντογάνηδες που απειλούν, όπως έκαναν οι πρόγονοί του, με αιματοχυσίες και δηώσεις. (Και ο Δράμαλης απειλούσε ώσπου γνώρισε το κολοκοτρωνάικο ντουφέκι).

Και σπεύδω στους ήρωες της Κύπρου, τα λιοντάρια της ΕΟΚΑ, τους αθλητές της αγχόνης. Αποσπώ από το “Συναξάρι” τους, το πολυτίμητο βιβλίο του Σπύρου Παπαγεωργίου «Διά χειρός ηρώων», μιαν επιστολή του Ιακώβου Πατάτσου. (Τον κρέμασαν οι τρισάθλιοι Άγγλοι, όταν ήταν βασίλισσα η εσχάτογρια Ελισσάβετ).

Διαβάζω και «προσκυνώ» τα πάθη του λαού μας. Γράμμα στην μάνα του, στις 8 Αυγούστου του 1956:

«Χαίρε. Ευρίσκομαι μεταξύ των αγγέλων. Τώρα απολαμβάνω τους κόπους μου. Το πνεύμα μου φτερουγίζει γύρω από τον θρόνο του Κυρίου. Θέλω να χαρείς, όπως κι εγώ. Αν κλαις, θα λυπούμαι. Το όνομά σου θα γραφεί στην ιστορία, γιατί εδέχθης να θυσιασθεί το παιδί σου για την Πατρίδα. Είναι καιρός τώρα να καμαρώσεις το παιδί σου.

Ευρίσκεται εκεί ψηλά όπου ψάλλουν οι αγγέλοι. Χαίρε αγαπημένη μου μητέρα. Μη κλαίς για να ακούσεις την αγγελική φωνή μου που ψάλλει: Άγιος, Άγιος, Άγιος Κύριος Σαβαώθ. Ψάλλε και συ μαζί μου. Ψάλλε, προσεύχου, δόξαζε τον Θεόν σ’ όλη σου την ζωήν». Αυτό δεν είναι επιστολή, είναι δοξαστικό αθλητού του Έθνους μας. Ο Γρηγόρης Αυξεντίου, ο ελεύθερος πολιορκημένος του Μαχαιρά, βροντοφώναζε «μολών λαβέ».

Τούτος ο λαός, στις μεγάλες του ώρες, είχε παλληκαρίσια ψυχή. Και σήμερα κάτω από τα μπάζα που μας έριξαν ο καντιποτένιοι, ίσως σιγοκαίει η φλόγα, το πύρωμα της καρδιάς...

30.01.2020

Πηγή: [Μαχητής](#)